

Sygn. akt VIII C 1346/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant: staż. Anita Zięba

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa U. I. ((...)) Spółki Akcyjnej z (...) w (...)

przeciwko M. F.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda U. I. ((...)) Spółki Akcyjnej z (...) w (...) na rzecz pozwanej M. F. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1346/18

UZASADNIENIE

W dniu 26 kwietnia 2018 roku powód (...) ((...)) S.A.

w (...), reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko M. F. powództwo o zapłatę kwoty 10.598,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z (...) S.A. w dniu 30 czerwca 2017 roku umowy pożyczki nr (...). Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązanie w następstwie czego pożyczkodawca wypowiedział umowę, stawiając całość zadłużenia w stan wymagalności z dniem 18 stycznia 2018 roku. Na dochodzoną należność składają się: kapitał – 6.124,99 zł, opłata przygotowawcza – 4.189,59 zł, odsetki naliczone przez pierwotnego wierzyciela – 200,74 zł oraz przez powoda – 83,40 zł. Powód wyjaśnił ponadto, iż nabył przedmiotową wierzytelność w drodze umowy cesji z dnia 28 września 2017 roku. (pozew k. 3-4v.)

W dniu 24 maja 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała roszczenie co do zasady i wysokości podnosząc m.in., iż powód nie wykazał, aby umowa pożyczki została skutecznie zrealizowana poprzez wypłatę na rzecz pozwanej kwoty pożyczki, a tym samym

powstał po stronie pozwanej obowiązek jej zwrotu. (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 21, sprzeciw k. 26-28)

Strony w toku postępowania podtrzymały swoje stanowiska w sprawie. (odpowiedź na sprzeciw k. 34-35, pismo procesowe pozwanej k. 45-47)

Na rozprawie w dniu 4 grudnia 2018 roku pełnomocnicy stron nie stawili się, zawiadomienia doręczono w prawidłowy sposób. (protokół rozprawy k. 53)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 czerwca 2017 roku pierwotny wierzyciel (...) Spółka Akcyjna w W. podpisał z pozwaną M. F. umowę pożyczki nr (...), na okres 24 miesięcy od daty wypłaty pożyczki. Zgodnie z przyjętymi w umowie warunkami, pożyczka pozwanej miała zostać wypłacona przelewem na należący do niej numer rachunku bankowego lub poprzez realizację transakcji płatniczej na rzecz pożyczkobiorcy z wykorzystaniem wybranego przez niego instrumentu płatniczego, poprzez czek lub usługę przekazu pocztowego. W umowie brak jest informacji jakiego sposobu w zakresie realizacji ww. umowy dokonała pozwana. Do akt niniejszej sprawy nie załączono żadnego potwierdzenia przelewu bądź innego sposobu zrealizowania transakcji wypłaty pożyczki, na podstawie których pozwana otrzymała kwotę pożyczki, o której mowa w umowie. (umowa pożyczki z załącznikami k. 5-8v., okoliczności bezsporne)

W dniu 3 stycznia 2018 roku pierwotny wierzyciel sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu umowy nr (...) wraz z ostatecznym wezwaniem do zapłaty. Brak jest potwierdzenia nadania, jak i odbioru powyższego oświadczenia dla pozwanej. (kserokopia pisma z dn. 03.01.2018 r. k. 10)

W dniu 28 września 2017 roku (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z (...) ((...)) S.A. w (...) umowę cyklicznego przelewu wierzytelności, w treści której ustalono zasady, w oparciu o które nastąpi przeniesienie przez cedenta na rzecz cesjonariusza istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem dłużników cedenta, wynikających z niespłaconych i wymagalnych należności z tytułu umów o kredyt konsumencki. Cedent oświadczył, że na dzień zawarcia porozumień będzie uprawniony do dokonywania cesji wierzytelności określonych w ich treści. Wzór porozumienia stanowił załącznik nr 3.

W dniu 9 lutego 2018 roku powód zawarł z A. Polska porozumienie stanowiące załącznik nr 5 do umowy cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 września 2017 roku, obejmujące wierzytelności wynikające z umów pożyczek m.in. wobec dłużnika M. F.. W wykazie wierzytelności do porozumienia z dnia 6 października 2017 roku wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi 10.515,32 zł.

(umowa ramowa k. 11-12v., porozumienie k. 13, oświadczenie o zapłacie ceny k. 13v., wykaz wierzytelności k. 14, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej pozwem. (okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Powód oparł swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do

gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił.

W ocenie Sądu powód nie wykazał, aby faktycznie udzielił pozwanej pożyczki pieniężnej, mimo że złożył egzemplarz umowy pożyczki sygnowany podpisem pozwanej. Pozwana zaprzeczyła bowiem, aby otrzymała od pierwotnego wierzyciela świadczenie pieniężne z tytułu zawartej między nimi umowy, a w rezultacie powstał po jej stronie obowiązek zwrotu kwoty pożyczki na rzecz powoda. Toteż w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak jest podstaw do przyjęcia, aby pozwana w istocie zaciągnęła zobowiązanie u pierwotnego wierzyciela. Mimo, że powód załączył umowę pożyczki podpisaną przez pozwaną, to wbrew przyjętym w niej ustaleniom, nie udowodnił przekazania pozwanej kwoty udzielonej pożyczki, mimo że taki warunek przewidywała zawarta umowa, jak i też nie przedstawił żadnego zestawienia wpłat/wypłat, które w związku z zawarciem komentowanej umowy, miałyby dokonywać pozwana.

Zasadności roszczenia powoda nie dowodzą, poza samą umową, z której jak wcześniej wskazano nie wynika istnienie zadłużenia pozwanej, złożone przez powoda dokumenty w postaci wypowiedzenia umowy czy wezwań do zapłaty, które to dokumenty same w sobie oczywiście nie mogą stanowić i nie stanowią dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej (tak co do zasady, jak i co do wysokości). Stanowią tzw. dokumenty prywatne, których formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że powód złożył oświadczenia w nim objęte. Tylko w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa omawianego wypowiedzenia wezwania bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. Pomijając już okoliczność, iż powód nie załączył żadnego potwierdzenia nadania bądź ich odbioru przez pozwaną.

Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., to na powodzie ciążył obowiązek udowodnienia istnienia zadłużenia pozwanej, jak i poprawności jego wycienienia, jako że z faktu tego powód wywodził skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń

w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W przedmiotowej sprawie to właśnie powód winien udowodnić, że pozwaną obciąża nieuregulowane zadłużenie wynikające z zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że takiego zadłużenia nie ma). Podkreślić przy tym należy, że powód nie załączając do pozwu, jak również późniejszych pism procesowych (tym bardziej w odpowiedzi na zarzuty formułowane przez pozwaną) żadnego dowodu potwierdzającego zasadność roszczenia, czy wreszcie nie stawiając się na terminie rozprawy tym samym praktycznie pozbawił się możliwości wykazania prawdziwości swoich twierdzeń.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało oddalone w całości. Koszty poniesione przez pozwaną wyniosły łącznie kwotę 3.617 zł i obejmowały koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez radcę prawnego ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), tj. kwotę 3.600 zł oraz 17 zł – tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.